

Hiperinflacija je tu!: Ovaj raspad gospodarstva

Lyndon H. LaRouche, Jr.

23. siječnja 2008.

Luda američka odluka prošlog tjedna u pokretanju „stimulacijskog“ paketa za gospodarstvo SADa primoralo je SAD na njihov sadašnji korak u novu putanju, i to putanju hiperinflacijske krize gospodarskog raspada. To je kriza čije će se posljedice, ako uskoro ne dođe do preokreta na osnovi mjera koje sam nedavno naznačio, rasprostraniti širom svijeta, sasvim sigurno odvođeći, uskoro, čitav planet u „novi mračni vijek“ usporediv s onim kojeg su u 14. stoljeću pokrenule lombardske bankarske tvrtke, kao ozloglašena Kuća Bardi, koje su pripadale srednjovjekovnom mletačkom sustavu. Izrazio sam svoju bojazan u raznim javnim prilikama nakon razvoja događaja 1968. g., da će promjene ekonomske, monetarne i financijske politike u SADu i drugim nacijama, koje je splet Nixonove administracije i njihovog ukinuća Bretton Woodskog monetarnog sustava čvrstog valutnog tečaja te Carterove administracije i njihovog upropaštenja fizičke ekonomije SADa uvođenjem politike Trilateralne Komisije Rockefellera i Brežinskog, morati, ako ih se ne preokrene, konačno dovesti ne samo do uspostave fašističke politike unutar SADa, kao što je točno takav ishod u tijeku sada oko Shultza, Rohatyna, Bloombergera i Schwarzeneggera, već isto tako do krize općeg raspada ne samo gospodarstva SADa već i cjelokupnog svjetskog gospodarstva. [1]

Zadnja dva tjedna SAD i Ujedinjeno Kraljevstvo su oba ušli u takav opći, hiperinflacijski oblik krize općeg gospodarskog raspada, u razdoblje hiperinflacijskog oblika monetarne stimulacije usporedive s Weimarskom Njemačkom 1923.g. Ako se taj proces, sad u tijeku, ne zaustavi ne će biti niti jednog dijela svijeta koji ne će uskoro biti pometen u vrtlog svjetskih razmjera u obliku krize raspada usporedive s Europom 14. stoljeća.

Ova prijetnja bi se mogla zaustaviti čak i sad, no propust da SAD poduzmu hitne reforme koje sam propisao, osigurao bi sada lančanu reakciju u obliku globalnog hiperinflacijskog sloma prijeteci uvlačenjem čitavog planeta u dugotrajni mračni vijek. To su, na primjer, jedini važni problemi koje bi sadašnja američka predizborna kampanja morala uzeti u obzir. Sva druga pitanja su praktički irelevantna.

Na ovaj način, od moje važne međunarodne internetske konferencije 17. siječnja 2008. do utorka ujutro 22. siječnja, prekoatlantski svijet engleskog govornog područja sam je sebe uvalio, barem za sada, u vlastitu no globalnu hiperinflacijsku krizu, koju se može grubo usporediti s krizom koja je udarila Weimarsku Njemačku 1923. Međutim, postoje važne razlike između Njemačke tada i sadašnjih okolnosti.

Njemačka je tada bila u ropstvu, pod prijetnjom uništenja od savezničkih vojnih sila zbog prisile isplate takozvane ratne odštete Britaniji, Francuskoj i drugima. Te zahtjeve Njemačka nije mogla ispuniti, no u tim okolnostima morala je pod pritiskom francuskih bajuneta plaćati. Stoga je Njemačka pribjegli puštanju potrebnog novca u optjecaj da bi podmirila taj danak, procesu puštanja u optjecaj koji je u jesen 1923. doveo do hiperinflacijskog raspada njemačkog gospodarstva.

Ovakve vanjske restrikcije ne postoje za SAD ili Britaniju, ili nacije kontinentalne Europe danas, osim ako SAD takvu restrikciju same sebi ne nametnu ili im je nametne nekakva vrsta ozakonjenog ludila, ili ih na kontinentalnu Europu nametnu izravno, ili posredno razbojnički uvjeti Thatcherinog i Mitterandovog Maastrichta. Restrikcija koju su nacijama kontinentalne Europe nametnuli, ima oblik luđačke ideologije kojiput zvane „poslijeindustrijsko društvo“ ili „globalizam“, ideološke neslane šale vrste koju su zakuhali izrodi kao britanski H.G. Wells i Bertrand Russell i njihovi poklonici.

Unatoč tome, bilo da se radi o Njemačkoj u 20.-im godinama prošlog stoljeća ili većem dijelu svijeta danas, svijet koji je u ropstvu vjerovanja u navodnu neizbježnost ovakvih luđačkih postupaka jednako je osuđen na propast usvajanjem takvih sadašnjih vjerovanja sada kao i prijetnjom izravne, razorne vojne sile onda. Sad je došlo vrijeme, jer ako SAD i druge nacije ne usvoje, sada ili uskoro, određene bitne korake oporavka koje sam propisao, bit će slabi izgledi i za narod SADa ili većinu čovječanstva u cjelini, i za njihova buduća pokoljenja.

Nužne promjene u politici moraju predstavljati radikalnu promjenu smjera, dalje od onih, uzevši sve u obzir, prevladavajućih smjerova politike u rasponu od 1968. do 2008. Kriza koja sad na nas udara plod je usmjerenja promjena politike SADa i evolucije u primjeni politike čitavog tog

Library of Congress

Berlinčanka u vrijeme weimarske hiperinflacije loži svoju peć bezvrijednim Reichsmarkama. U umetku, novčanica od 20 milijuna maraka—manje vrijedna od papira na kojem je otisnuta.

Njemački satirički magazin Simplicissimus, 29. listopada 1929. prikazuje Lorelei—njemačku istoznačnicu sa sirenom iz Odiseje—koja mami Nijemce da prihvate hiperinflacijsku politiku.

razdoblja. Da bismo dali sažetak neposrednih sadašnjih okolnosti ovo nedavno usmjerenje mora se naglo i radikalno preokrenuti, da bi naša republika preživjela hiperinflacijsku krizu koja se u ovo vrijeme širi iz prekoatlantskih središta.

Da bismo razumijeli sadašnju krizu na kompetentan način moramo gledati na nju kao da je, u biti, ista ona koja je pogodila poslije-versaillesku Njemačku početkom 20.-ih godina 20. stoljeća. Kao i kod tog slučaja tih 20. godina, moramo pronaći stalne i neprekinute uzroke ove katastrofe, uglavnom kao proizvod dugogodišnje britanske reakcije na pobjedu američkog Predsjednika Abraham Lincolna nad Konfederativnim Državama Amerike, marionetom britanskog Ministarstva vanjskih poslova.

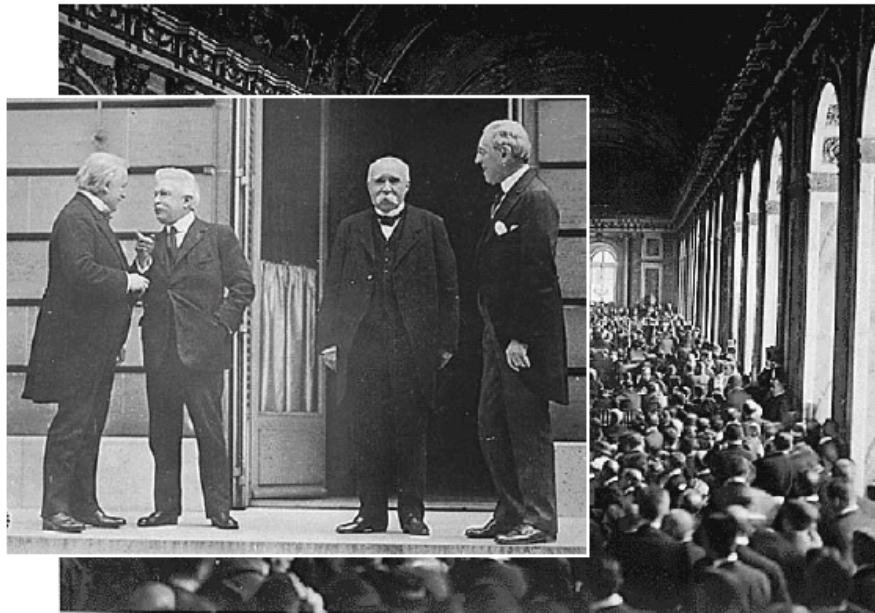
Pojasnit ću.

Faktor geopolitike

Ukratko, uloga takozvane geopolitike u stvaranju sadašnjih prilika je sljedeća.

Nagli razvoj SADA pod Predsjednikom Abrahamom Lincolnom, uz pomoć razvoja transkontinentalne željeznice i time razvoja pobjedničkih SADA u jedinstvenu kontinentalnu naciju brzog razvoja,

sačinjavalo je za carsku londonsku anglo-holandsku financijašku oligarhiju podrazumijevajuću *geopolitičku* opasnost britanskoj pomorskoj moći i imperijalnoj nadmoći nad kontinentima Euroazije i Iberoamerike. Rast agroindustrijske moći Njemačke, Rusije i razvoj drugih nacija u sposobne suverene sile bio je odraz utjecaja nadahnutog razvojem SADA nakon Lincolnovog ustoličenja, a taj su razvoj nasljednici Jeremyja Benthama, britanskog Ministra vanjskih poslova, i lorda Palmerstona odlučili uništiti. Britanski strah od takve vrste utjecaja čak i običnog primjera tog dostignuća SADA bio je glavni motiv britanskih imperijalnih geopolitičkih pothvata globalno, nakon smrti Palmerstona do današnjeg dana.

Versailleski ugovor iz 1919. g. nametnuo je Njemačkoj nemoguće zahtjeve odštete, te je ona pribjegli tiskanju novca što je dovelo do hiperinflacije 1923. g. Vidi gore, Vijeće Četvorice vođa pobjedničkih sila (s lijeva na desno): Britanski Lloyd George, talijanski Vittorio Orlando, francuski Georges Clemenceau i američki Woodrow Wilson.

National Archives

To je bio britanski motiv kad su kraljevskog naivca, princa od Walesa i njemačkog kaisera Wilhelma II, naveli da otjeraju kancelara Bismarcka. Bio je to motiv istog britanskog princa Edwarda Alberta (kasnijeg kralja Edwarda VII) u organiziranju „velikog rata“, takozvanog „1. svjetskog rata“ između nacija njegovih nećaka, kaisera Wilhelma II i cara Nikole II. Bio je to također motiv Britanije, potpomognute Lansingom, Ministrom unutarnjih poslova Woodrow Wilsona, u orkestriranju, u Versaillesu, tog lažnog mita „njemačke krivice za rat“, a to je bio ključ ustroja razvoja događaja, zloglasne hiperinflacijske krize Weimarske Njemačke 1923. g.

Bio je to, također, motiv glavnog čovjeka Bank of England, Montagu Normana i njegovih američkih financijaških suučesnika kao što su bili Harrimanov Prescott Bush, kod postavljanja Adolfa Hitlera na vlast u Njemačkoj 1933. Isto tako bio je to i motiv mržnje protiv politike američkog Predsjednika Franklina Roosevelta, kao što je bila Rooseveltovska protu-imperijalistička politika, i tu su mržnju pokazali, odmah nakon smrti Predsjednika Roosevelta, pro-britanskom imperijalističkom politikom besramnog Winstona Churchilla, odnosno njegovog suučesnika, američkog Predsjednika Harryja S. Trumana.

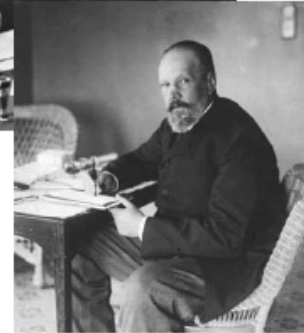
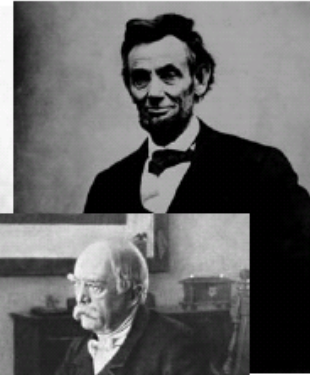
Slično tome kasnije, djelo američke administracije Nixona 1971. i 1972. g. kojim je uništila Bretton Woodski sustav čvrstog valutnog tečaja, uloga takozvane Trilateralne komisije kod ustroja samouništenja unutarnjeg gospodarstva SADA u razdoblju od 1977. – 1981., pohodom u takozvanu „globalizaciju“, i bestidna požuda bivšeg Podpredsjednika Gora za „poslije-industrijskim društvom“, sve je to bio izravni odraz mržnje prema američkoj ustavnoj tradiciji, mržnje imperijalnog oblika anglo-holandskih liberalnih, globalističkih financijaških interesa sa središtem u Londonu.

Ove revolucionarne mjere samouništenja naše nacije, mjere uglavnom znane kao dalekosežne reforme vlada Nixona i Cartera, bile su odsudne u prozrokanju samouništenja naše republike od tog desetljeća pa nadalje, sve do danas. [2]

Ukratko, učinkovitiji odabir sredstava našeg anglo-holandskog liberalnog neprijatelja za uništenje moćne nacije kao naše SAD, bio je navesti SAD da se same unište kao što su učinile u vrijeme Nixona i Cartera, uglavnom rukom svojih vlastitih, korumpiranih, vodećih političkih i financijskih ustanova. To je također bila bitna odlika metode u Rimskom carstvu, Bizantinskom sustavu i ulozi financijskih interesa sa središtem u Veneciji koji su iskoristili normansko viteštvo za uništenje

National Archives

Library of Congress

Američki sustav političke ekonomije rasprostranio se na međunarodnom polju po uzoru na razvoj transkontinentalne željeznice u vrijeme Predsjednika Abrahama Lincolna—na užas anglo-holandske financijske oligarhije. Kancelar Njemačke Otto von Bismarck (u sredini) i grof Sergej Witte Rusije (dole) poticali su industrijsku moć i suverenost svojih nacija.

baštine Karla Velikog. To je ujedno i umjetnički pronicava tema „Slike Dorijana Greya“ Oscara Wildea.

Činjenica mojih dosljednih upozorenja protiv tih razvoja događaja, od kolovoza 1971. i kasnije, dovoljno govori da nikad nije postojao nijedan razborit izgovor koji bi bacio sumnju na te činjenice na koje se sad osvrćem, kad su se moje opomene sad tako obilno i tako često pokazale kao činjenica. Glede sustavne osnovice tih predviđanja, uspješnost svakog mog vidljivog suparnika među ekonomskim prognozerima zadnjih desetljeća bila je, u mnogim navratima, gotovo ravna nuli, a to možemo prepoznati kod statističara Myrona Sholesa u njegovoj neslavnoj ulozi u promicanju okolnosti koje su postale američka financijska kriza 1998.g.

Odsudna primjerenost tih dokaza pokazuje dvije činjenice odsudnog značenja u razumijevanju okolnosti koje sad prijete svijetu. Prvo, opće prihvaćene doktrine ekonomije koje se predaju na našim sveučilištima i drugdje strahovito su nekompetentne, znanstveno i inače. Drugo, korijen takozvanih „poslovnih ciklusa“ i raznih pojava mora se tražiti u znanstveno načelnim razmatranjima obično nepoznatim u ekonomski relevantnim akademskim i srodnim razgovorima

Stoga moj udio u obradi vodeće teme ovog izdanja **EIR**-a ima žarište na tim dubljim, znanstvenim razmatranjima, ostavljajući ostalu građu izvještajima mojih suradnika.

Sva carstva moraju propasti

Sva glavna carstva koja povijest poznaje izražaj su pojave koju je Klasično grčko razdoblje prozvalo „oligarhijskim modelom“. Ukratko, to je olimpski model oslikan u slavnim djelima kao Eshilov **Okovani Prometej**. Suština tog slučaja je optužba koju je protiv Prometeja podigao olimpski Zeus te drame, optužujući Prometeja da je smrtna ljudska bića poučio i pokazao im dostup znanju uporabe „vatre“ (na pr. nuklearne fisije). Pa tako, kao što je Eshilov Zeus propisao, Likurgova Sparta osudila je helote [najniži društveni sloj] podvrgnuvši ih soju ropskih okova kao što je izopačenost neznanja, a tako su radili i sofisti čiju je ulogu promicao utjecaj delfskog apolonovog-dionizijskog kulta, a to slično danas promiču takozvani kultovi „zaštite okoliša“.

Isto pitanje bilo je izraz, s istim učinkom ali u različitom obliku, glavnog vida znanstvene rasprave u Europi 18. stoljeća, kad su pokvarenjaci kao de Moivre, d'Alembert, Euler i Lagrange htjeli iskorijeniti koncepciju znanstvenog načela, *načelo ontološki transfinitnog* (t.j. „načela vatre“), koju

su razvili Nikola Kuzanski, Kepler, Fermat, Leibniz iz tada suvremene znanosti. Ta kampanja empiričara, sljedbenika mletačkog Paola Sarpija (t.j. takozvani „liberali“ u tradiciji Williama od Ockhama), zabranila je uvođenje uporabe aktualno otkrivenih univerzalnih zakonitosti u znanstvenom životu, no dozvolila je kao nadomjestak *matematičke opise* izmjerenih matematičkih rezultata, kao što su same po sebi digitalizirane „formule“ nadomjestak poznavanju aktualnih eksperimentalno prikazanih fizičkih zakonitosti kao takvih.

Ta delfska tradicija olimpskog Zeusa i kulta Apolona Dionizija uporno tvrdi i danas, da čak i sama zamisao aktualnog svemira ne postoji prema liberalnom mišljenju ni u kojoj građi.

Drugim riječima liberali, kao i Apolonov kult olimpskog Zeusa iz **Okovanog Prometeja**, zabranjuje znanje aktualne „vatre“, sposobnost otkrića znanih zakonitosti ljudskog individualnog znanstvenog i srodnog stvaralaštva po čemu se čovječanstvo razlikuje od čovjekolikih majmuna i drugih nižih oblika života.

Gradivo s kojim sam vas ovdje upoznao je, glede toga, najdublji vid ljudskog znanstvenog i srodnog znanja. Ono je ujedno i ključ poimanja kako spriječiti veliku planetarnu krizu raspada koja prijeteći ne samo SADu i Britanskom carstvu danas, nego nema nijednog dijela ovog planeta koji bi bio u stanju izbjeći ovaj slom u svakom dijelu svjetskog gospodarstva.

Glede toga na ovom mjestu moram izravno preći na stvar značenja činjenice uspona i pada carstava, kao što je današnji anglo-holandski liberalni sustav financijske tiranije. Bitna činjenica koju treba istaknuti je pitanje načina na koji se potencijalna relativna gustoća napućenosti članova određene ljudske kulture regulira tako da bi izazvala oblikovanje neizbježive propasti svakog carstva ikad uspostavljenog.

Sposobnost ljudskog roda da postigne potencijalnu relativnu gustoću napućenosti iznad svakog usporedivog životinjskog roda nalazi se unutar potencijala stvaralačkih umnih moći koje se podrazumijevaju u **Postanku 1**, a ne postoje među oblicima života nižim od ljudskih bića. Te stvaralačke umne moći imaju svoj izraz u obliku kojeg bismo mogli raspoznati kao analogne funkcije a one ne postoje u obliku digitalnih funkcija. Time se određuje važno sjecište dvaju razmatranja, o kojima ovisi izlaz iz sadašnjeg nasrta krize globalnog raspada.

Načelo fizičke ekonomije

Prvo, moramo istaknuti da nastanak kulture na temelju uporabe određenih otkrivenih fizičkih zakonitosti, određuje kulturu koja će imati gornju granicu svoje potencijalne gustoće napućenosti. Međutim takva čvrsta razina potencijala ne može se održavati neodređeno dugo, budući da će trošenje uporabljanih resursa sniziti taj potencijal, sve dok znanstveni napredak, kao što je njegov utjecaj na oblikovanje povećane, djelotvorne gustoće protoka energije, ne ispravi taj problem. Stoga, nužan je kulturni napredak, obuhvaćajući napretke u otkrićima i primjeni, što se odražava u kapitalnim ulaganjima, vrsta univerzalnih fizičkih zakonitosti koje se ustvari očituju samo u oblicima analognih funkcija, da bi se održala sadašnja dostignuta razina gustoće napućenosti.

Ako pučanstvo općenito trpi takve vrste suzbijanja stvaralačkih sposobnosti koje se odražavaju u urođeno digitalnim, protu-Leibnizovskim dogmama de Moivre, d'Alemberta, Eulera i Lagrangea ili Laplacea, Cauchyja, Clausiusa, Grassmanna, Weierstrassa i drugih, ili takvih bijednika kao Ernst Mach, Bertrand Russell ili Russellovih poklonika kao profesor Norbert Wiener i John von Neumann, utjecaj takvih dekadentnih umova pokazivat će sklonost uništavanju stvaralačkog potencijala umova osoba pod njihovim utjecajem. Tipičan suvremeni primjer je učinak računalne kulture zasnovane na digitalnim pretpostavkama u upropaštavanju spoznajnih potencijala pojedinca, potencijala koji se može izraziti samo „analognim“ radije nego digitalnim oblicima. [3]

Ova različitost se inače nalazi u funkciji odsudnih fizičkih pokusa u fizikalnoj znanosti, te u ulozi Klasičnih oblika ironije u glazbenoj polifoniji, u Klasičnoj poeziji i drami, i u tradiciji umjetničkih radova Leonarda da Vincija, Rafaela Sanzija i Rembrandta. Glede fizičke ekonomije, prvenstveni uvjet održanja društvene razine potencijalne relativne gustoće napućenosti (po glavi i po četvornom kilometru) leži u razvoju i ulaganjima u osnovnu gospodarsku infrastrukturu i u proizvodnju. Doduše, bez usporednog oplodivanja oblika komunikacije koji odgovara oblicima ljudskih mentalnih procesa povezanih s analognim funkcijama, fizikalno znanstveno stvaralaštvo će pobaciti.

Funkcija dinamike

Najzapaženiji čimbenik sveprožimajuće nekompetentnosti u sadašnjem radu profesionalnih ekonomskih prognozera, njihovih političkih lakovjernika ili lakovjernika iz srodnih kategorija, nalazi

se u isticanju statističkih metoda razrađenih više ili manje u tradiciji kartezijanske mehanike. Gotovo svi današnji ugledni ekonomski prognozeri, ili njihovi nadomjestci u vidu jadnih žrtvenih jaraca kao to su Ben Bernanke i George W. Bush mlađi, sasvim su nekompetentni u obavljanju svojih službenih dužnosti uzevši u obzir samo to [potrebno] znanje.

Kompetentna znanost, u svakom vidu, obuhvaćajući i ekonomiju, u biti je stvar dinamike (u obliku analognih funkcija) nasuprot urođeno digitalnim oblicima mehanike. To je tradicija čiji trag u europskoj kulturi možemo slijediti do Talesa te njegovih sljedbenika kao što su Pitagorejci i Platon. Tu metodu, zvanu *dynamis* u drevnom grčkom, oživio je Leibniz pod imenom *dinamika*. Dublji smisao Leibnizove uporabe koncepcije dinamike dao je svijetu Bernhard Riemann svojom docentskom dizertacijom iz 1854., i kasnije svojim daljnjim razvojem tog pojma. Svaki kompetentni preslik društvenih procesa, uključujući i nacionalne fizičke ekonomije (radije nego puke monetarne) mora se izraziti u bitnom obliku „višestruko uzajamno djelujućih“ oblika Riemannove dinamike. Svi suprotni prikazi modernih društvenih i ekonomskih procesa urođeno su nekompetentni.

Vrsta svemira koju kompetentni znanstvenik mora usvojiti kao referentni obrazac u općenitom opisivanju svemira ili društvenih procesa kao raznih ekonomija/gospodarstava i pripadajućih kultura u biti ima oblik Kepler-Riemannovog svemira što je prikladnije razrađeno u vidu dinamike biosfere i noosfere Vernadskog.

U prijašnjim vremenima prije pojave metamorfoze „srednje klase 68aša“ u njihovom obliku odrasla čovjeka, neki članovi našeg stanovništva izražavali su u značajnoj mjeri istinsko stvaralaštvo. U Europi, tipičan su primjer bile Humboldtove reforme školstva a odjek toga se u stanovitoj mjeri mogao vidjeti u boljoj primjeni unutar SADA. Odraz toga bio je u činjenici da su pod Predsjednikom Franklinom Rooseveltom, ili kasnija dva desetljeća, industrije imale mogućnosti novačiti „s ulice“ radnike iz redova završenih srednjoškolaca da bi time dobili, uz određenu mjeru filtriranja, radnu snagu sposobnu „odraditi svoj posao“ na polju primjene iznad razine svog obrazovanja. Bila je to dobit na osnovu činjenice koju bismo mogla prozvati „uzgredno“ stvaralaštvo zajedničko (iz mog iskustva) stanovništvu SADA, Njemačke i sjeverne Italije.

Rastom utjecaja baš protu-radničkih, „68aša“ koji su bili protiv industrijskog stanovništva, stanovništvo na primjer SADA i Europe izopačilo se glede svog potencijala za stvarnu asimilaciju dobrobiti znanstvenog razmišljanja, i tehnički naprednih načina proizvodnih oblika društvenih funkcija. Proces „zelenila“ postao je sve veći generativni čimbenik nekompetentnosti i kulturne dekadencije „bjelo-košuljaškog“ dijela sloja ljudi rođenih uglavnom između 1945. i 1958., u domaćinstvima koje se u tim godinama smatralo kulturom [koja se povodila tadašnjim popularnim likovima] „bjelo-košuljaš“ i „čovjek [odan] organizaciji [tvrtki]“.

Ova kulturna mana više ili manje svojstvena toj naznačenoj vrsti, „68aša“, tako određena bila je sve značajniji faktor sve veće dekadencije. Ona se pak izražava kao porast stope degradacije naše nacionalne popularne i srodne kulture u oblicima „poslije-industrijske, opće i gospodarske kulture SADA i zapadne i srednje Europe. Glede toga Engleska posjeduje, po neto učinku, pučanstvo gotovo najuspješnije u samozadanom uništenju.

Ovaj proces kulturne izopačenosti, isijavajući iz pokoljenja „68aša“ pa sve do danas, bio je odsudni čimbenik degradacije gospodarstava i kultura napose Sjeverne Amerike i zapadne i srednje Europe. Najodsudniji vid toga, s dugoročnog stajališta, jest nestanak kulturnih čimbenika nužnih u poticanju fizičko ekonomskog i moralnog napretka pučanstva (poglavito) Europe i Sjeverne Amerike tijekom zadnja četiri desetljeća.

Samo po sebi ovo nije prouzrokovalo sadašnji nasrt opće krize globalnog gospodarskog raspada. No, to je bio odsudni društveni čimbenik koji je omogućio da dođe do ove moralne degeneracije.

Jezgra globalne krize

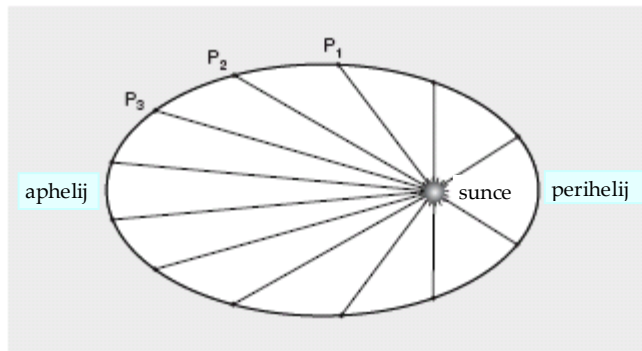
Proces pod imenom „globalizacija“, bolje poznat kao povratak Kule babilonske, prouzrokovao je preseljenje proizvodnje iz područja svijeta, gdje je produktivni potencijal bio relativno visoko razvijena odlika karaktera ljudi i njihovog gospodarsko-kulturnog okruženja, na jeftinu radnu snagu koja radi u relativno ponižavajućim okolnostima i kulturnim standardima pa tako njihova kućanstva i zajednice žive i rade u takvom okružju. Ishod takvog pomaka proizvodnje iz upropaštenih područja u područja gdje vladaju relativno ponižavajuće prilike, bilo je sniženje cjelokupne potencijalne relativne gustoće napućenosti planeta, obuhvaćajući i primjere sve ubojitije degeneracije uvjeta života stanovništva Sjeverne Amerike i Europe. *Učinak je, dakle, neto sniženje održive razine potencijalne relativne gustoće napućenosti, po glavi i po četvornom kilometru, širom cijelog planeta!*

Pad fizičkog standarda života pučanstva Meksika, SADa i zapadne Europe približavajući se sad katastrofalnim uvjetima, dobar je primjer toga.

Ovo se u zadnje vrijeme zbiva istovremeno kad gornji sloj pučanstva, koji je uglavnom gori od pukih parazita, uživa visine dohotka koje su moralno nepristojne same po sebi, visine dohotka koje uživaju jedino zbog divljačke pljačke obveza koje trebaju pokriti održavanje općeg stanovništva.

Međutim, nakon što se ta i raznorazna druga razmatranja uzmu u obzir moramo se okrenuti prema najodsudnijem pitanju od svih a to je: pitanje stvaralačkog duha pojedinca u smislu da samo takozvane „analogne“ funkcije ljudskog individualnog uma uistinu odgovaraju neophodno bitnoj moći stvaralaštva koje dijeli čovjeka pojedinca od životinja.

Priroda te moći pravog stvaralaštva veoma dobro oslikava jedinstveni slučaj Johannes Keplerovog otkrića univerzalne gravitacije, posebice kad se ono što je bila Keplerove nakana glede gravitacije shvati kao odbacivanje Arhimedove elementarne grješke u pretpostavci da se stvaranje kružnice može odrediti kvadraturom.

Keplerovo ograničenje gibanja planeta duž eliptične putanje. Pokušaj objašnjenja generacije takve putanje kvadraturom „absolutna je nekompetentnost“, piše LaRouche. „Ustvari, ta razlika je najodsudnija različitost prave matematičke fizike od sofisterije.“

To je kao kad bi se reklo da se kvadraturu može uporabiti kao pokušaj opisa učinka procesa kojim se kružnica ili elipsa može ostvariti konstrukcijom. No kad proces u prirodi poprimi gibanje po kružnoj ili eliptičkoj putanji, a naročito eliptičkoj, pokušaj pojašnjenja stvaranja te putanje kvadraturom absolutna je nekompetentnost. Ustvari, ta razlika je najodsudnija različitost između aktualne matematičke fizike i sofisterije.

Moderno novo rođenje kompetentne fizikalne znanosti, koja je bila uspostavljena u drevnoj Grčkoj u razdoblju od Talesovih inicijativa, kroz radove Pitagorejaca i Platona, nastalo je sokratovskim babičenjem kardinala Nikole Kuzanskog koji je ponovno otkrio zakonitost svake kompetentne fizikalne

znanstvene primjene otkrićem odsudne grješke Arhimedove kvadrature kruga. Svako naknadno, kompetentno izraženo stvaralaštvo u modernoj europskoj znanosti izvodi se, od Johannesa Keplera pa dalje, preko Fermata, Leibniza, Gaussa, Riemanna i drugih na temeljima tog velikog načela „analognih“ načina otkrića univerzalnih fizičkih zakonitosti.

Na primjer, eliptičku putanju Sunčevog planeta stvara impuls kojeg se može kompetentno odrediti samo kao ontološko infinitezimalnu veličinu, to jest hod (djelovanje) tako gust(o) da ne postoji nijedan interval hoda dovoljno malen kojeg djelovanje univerzalne fizikalne zakonitosti ne bi na tom mjestu generiralo. To je ista koncepcija kao i Leibnizovo otkriće infinitezimalnog računa koji pristaje Keplerovoj specifikaciji kad je tu zadaću dodijelio „budućim matematičarima“. To je inače odraz Leibniz-Bernouillijeve univerzalne fizičke zakonitosti najmanjeg hoda (djelovanja).

Stoga donositelji političko-ekonomskih odluka za današnjicu morat će se potruditi i doći do znanja da bi onda dobro znali da to što moraju odbaciti su lažne, proizvoljne pretpostavke empiričara 18. stoljeća kao što su de Moivre i Euler. Moraju shvatiti da ustroj našeg svemira ima oblik čiju podudarnost s pojmom urođeno nelinearnog fizičkog svemira naš um mora raspoznati, i taj svemir funkcionira na temelju načela koje moramo, po fizičkoj zakonitosti, smatrati analognim a ne digitalnim funkcijama. Oni moraju shvatiti da prejako kondicioniranje [uma] računalskim rutinama, koje su urođeno digitalne, promiče umne poremećaje koje povezujemo s „ubilačkim“ računalskim igricama. Ti poremećaji imaju sklonost dehumanizirati strastvenog igrača (t.j. „ovisnika“).

Moraju shvatiti da do one mjere do koje obrazovanje u svojoj općoj primjeni 'digitalizira' predmet na način čiji tipičan primjer su metode „programiranog učenja“ u školstvu i srodnim primjenama, do te mjere nastaje prekid izričito ljudske spoznajne moći pojedinca s više manje opasnim posljedicama za pojedinca kao i društvo.

Kad čovjek digitalizira prestaje stvaralački razmišljati. Tada njegovo ponašanje, obuhvaćajući i njegovu moralnost, počinje, sasvim prirodno, poprimati sve više stanovitu groznu sličnost ponašanju odraslih muških čimpanza, ishod kojeg smo danas mogli uvelike vidjeti kod obraćanja

Umijeće vodstva Predsjednika F. Roosevelta prizivalo je one odlike po kojima se ljudsko biće razlikuje od životinje. To je civilizaciji prižilo priliku preživjeti, što može i danas odabrati.

pozornosti na takve stvari kao televizijska prikazivanja relativno izopačene popularne kulture kojoj većina političkih kampanja u toku svojim blebetanjem podilazi.

Za promjenu, vratimo se natrag i budimo ponovno ljudi. Moglo bi to spasiti našu kulturu. Isto tako moglo bi spasiti našu naciju i bar za neko vrijeme vaš život.

S ovim izrečenim razmatranjima, smjestite povratak na kulturni zdrav razum i sklop određen zadivljujućim postignućima Predsjednika Franklina Roosevelta i tako vratite SAD iz ponora, kojeg su iskopali Theodore Roosevelt, Woodrow Wilson, Calvin Coolidge i Herbert Hoover, na njihovu istinsku prirodu. Potrebno je vrlo malo što trebamo popraviti danas a što ne bi moglo izvući korist iz prijašnjih slučajeva koje nam pruža način, duboko usađen u veličajno ustavno načelo Vestfalskog mira iz 1648.g., kojim je Franklin Roosevelt spasio i SAD i također dao cjelokupnoj civilizaciji barem dostojnu priliku da preživi. Upravo razlika ljudske duše od životinjske, čiji odraz vidimo kao izraženi razvoj onih stvaralačkih moći čovječanstva koje ne postoje kod životinja kao i empiričara, a na koju se umijeće vodstva Predsjednika Franklina Roosevelta prizivalo, priziv koji je u to vrijeme veoma dobro poslužio našoj naciji kao i planetu.

Možemo, dakle, spasiti svoju ugroženu naciju čak još sada, ako pronađemo dobre volje da to učinimo.

[1] Vidi moju raspravu iz 1971. na veleučilištu Queens, na temu fašizma, s profesorom Abba Lernerom. Odlomci se mogu naći u **EIR**-u, 12 ožujka 2004.

[2] Jimmy Carter kao Predsjednik SADa, bio je katastrofa, no kasnije se pokazao kao jedan od naših najboljih živućih bivših Predsjednika.

[3] Vidi, **Đavao u vašem laptopu**, LaRouche PAC, studeni 2007.; Sky Shields, "Što je zapravo ljudsko biće? Analogno, digitalno, i transcendentno," **EIR**, 4. siječnja 2008.

Ovaj uradak možete naći (na engleskom) u **EIR**-u od 1. veljače 2008.

LaRouche-ev Pokret mladih, LYM, priredio je pedagoški prikaz i animaciju hiperinflacije u weimarskom stilu koju, na engleskom, možete vidjeti na web adresi:

<http://www.larouchepac.com/news/2008/01/28/fed-copies-weimar-hyperinflation.html>